

натъ лъвовете съ тях и да не се плашатъ.

За този интересен, но същевременно много смѣлъ и рискуванъ начинъ на снимане лъвове ни разказватъ въ приключенията си една двойка — мъжъ и жена. Смѣлитъ снимачи проникнали въ центъра на лъвското царство — Африка. Искали да попаднатъ по диритъ на лъва и да направатъ снимки въ неговото царство, въ неговата естествена срѣда на животъ.

Единъ тяхенъ приятелъ, старъ ловецъ на лъвове ги увѣрявалъ, че

лъва е благородно животно.

Той е силенъ, гордъ, но по-вечето е заетъ съ себе си и не го интересуватъ другитъ околни, освенъ когато е заплашенъ или гладенъ. Лъвътъ е голѣма котка. Ловецътъ увѣрявалъ още, че лъвовете не сж така жестоки, както обикновенно си ги представляваме. Тѣ не сж подли — грабливци, а съ гордостъ и сила излизатъ срещу неприятелитъ си.

Единъ день пътешественикътъ — фотографъ и жена му, придружени отъ нѣколко туземци — носачи, скитали изъ джунглитъ. На много мѣста се виждали дири отъ разни звѣрове, но самитъ животни не се виждали. — По едно време туземцитъ — носачи, заговориха за „Симба“, царя на пустинята и точно въ този моментъ, като че ли да се оправдаятъ опасенията имъ, на хоризонта видѣхме сивия образъ на единъ голѣмъ лъвъ. Гривата му се развѣвяше като знаме на кантонеръ. Той бѣше разгнѣвенъ отъ нашето неочаквано появяване. Може би той дебнеше ловъ, или спѣше, но нашето спокойствие го най-много разяри. Въпрѣки всичко ние не побѣгнахме.

Съ трепетъ въртѣхъ дрѣжката на филмовия си апаратъ, а жена ми непрекъснато шракаше съ малката си джобна фотография. Туземцитъ вцепенени, здраво стискаха пушките, наредени задъ насъ и въ страни отъ насъ, за да бждатъ готови въ всѣки случай. Ржката ми почна да отмалява, когато видѣхъ лъвътъ да се обръща къмъ насъ и да удря опашката